

den høring, var, at det er o.k., at unge eksperimenterer med stoffer. Det har de gjort til alle tider, og det gør de også nu, og lad dem bare det, og det er kun de sårbare unge, som virkelig kommer ud i det hårde misbrug.

Jeg mener virkelig, at der skal gribes ind hurtigt og øjeblikkeligt, også over for misbrug af hash og ecstasy og alt det andet.

Derimod er jeg helt enig med fru Yvonne Herløv Andersen i problemerne med de ikkeøkologiske stoffer, hvis jeg må kalde dem det. Hash og heroin og kokain ved man dog, hvad er. Man kender virkningerne af det, men alle de syntetisk fremstillede drugs er frygtelig farlige, og det synes jeg bestemt vi skal have vores opmærksomhed rettet mod, for vi aner ikke, hvordan de i virkeligheden virker, og hvordan de påvirker hjernen. Men jeg vil på ingen måde acceptere, at vi ligesom kommer ud på den glidebane og lukker øjnene for det enormt farlige, det er, også at påbegynde et misbrug af hash.

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Nu var fru Tove Fergo og jeg jo til stede sammen på den høring, og jeg er fuldt ud klar over Venstres holdning. Derfor er det også væsentligt for mig at sige nu, at det ikke drejer sig om at legalisere hash. Det drejer sig i højere grad om, at den indsats, der skal gøres, ikke mindst på den efterforskningsmæssige og den politimæssige side, hvad der i øvrigt også kom frem på høringen, bliver koncentreret om de stoffer, som er farlige. Og når jeg siger farlige, så er det de hårde stoffer.

Det synes jeg er et spørgsmål til overvejelse i samtlige politiske partier, for hvis man vil det, så skulle der jo meget gerne kunne blive behandlingsressourcer tilovers til at tage sig af de mennesker, der er røget ud i et misbrug.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Anders Samuelson som ordfører.

Anders Samuelson (RV):

Det er behandlingsformerne til en af de absolut mest udsatte grupper, som vi har til debat i dag. Spørgsmålet er egentlig, hvordan vi får et overblik over, hvilke behandlingsformer, hvilke tilbud som er til rådighed i dag, og om vi overhovedet kan få et sådant overblik.

Historikken har socialministeren været inde på, bl.a. hvad vi har gjort via satspuljemidler, hvad vi har gjort i forhold til at nedsætte en nar-

kofølgegruppe, samt den rapport, som er udkommet i 1998, som også konkluderer, at vi bruger penge i overensstemmelse med de retningslinjer, som vi har vedtaget.

Der er en række forhold, som i øvrigt skal tages i betragtning, når man skal forsøge at etablere et tilbud til en behandling af en narkoman. Der er de psykosociale problemstillinger. Ja, man kan sige, at det psykosociale område er et begreb, som bruges på mange, mange forskellige områder, men det har selvfølgelig også sin helt klare relevans på dette område. Det er vigtigt, når man sætter ind, at man støtter op på mange fronter i forbindelse med behandlingen, altså at man ikke kun fokuserer på narkomanen, men også på det miljø, som omgiver ham eller hende. Det gælder for dem, som kan støtte og være med til at sikre, at behandlingen og tilbuddet bliver en succes.

Det er også væsentligt, at man sikrer, at der er fleksibilitet i forhold til konstant at kunne tilpasse tilbuddet til den situation, som man jo står i, med den konkrete person, og det er væsentligt, at man planlægger hele indsatsen meget nøje og i tæt samarbejde med de instanser, som kan involveres i området.

Hvad så med effekten af de tiltag, som vi har gjort indtil nu? Hvor meget kan vi sige om det? Ja, vi kan konkludere, at det ser ud, som om at jo højere grad af professionalisme, der er til stede på området, og jo højere grad af erfaring, der er til stede, og i jo højere grad, man er i stand til at arbejde sammen tværfagligt, jo bedre ser situationen ud til at være.

Så må jeg sige, at så kan man heller ikke konkludere ret meget mere. Det er et ikke særlig belyst område, som vi debatterer her i dag.

Målsætningen er sådan i bredeste form at forsøge at udvikle livsmulighederne for den gruppe, som vi taler om. Selvfølgelig er målet i den sidste ende at sikre, at man bliver gjort stoffri, men hvis man i det hele taget kan få forbedret livsmulighederne, er det selvfølgelig en målsætning i sig selv.

Spørgsmålet er, for nu at vende tilbage til starten, om det overhovedet kan lade sig gøre at få skabt et overblik over området. Det er et uoverskueligt område, fordi der hver eneste gang er tale om individuelle og forskellige personer, som vi sætter ind over for, som vi forsøger at gøre noget for, men hvor man næsten ikke kan sammenligne den ene sag med den anden.

Nu opfordrer vi så i dag regeringen til at sætte ind og forsøge at opsamle og viderebringe de er-